

Uzasadnienie

W dniu 16.04.2019r. do (...) w O. wpłynęła skarga J. i P. N. z dnia 09.04.2019r. dotycząca radców prawnych M. B. oraz K. S.. W skardze zarzucono, że radcy prawni mimo pobrania wynagrodzenia nie złożyli pozwu do sądu w sprawie skarżących, którym następnie po odstąpieniu od umowy i wypowiedzeniu pełnomocnictwa nie zostało zwrócone uiszczone wynagrodzenie za zastępstwo prawne.

Postanowieniem z dnia 25.06.2019r. wydanym w sprawie o sygn. akt GRD/W/27/19 Główny Rzecznik Dyscyplinarny (...) w W. wyłączył Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w O. i przekazał sprawę do dalszego rozpoznania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu (...) we W..

Postanowieniem z dnia 02.09.2019r. wydanym w sprawie o sygn. akt RD 105/19 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 KPK w zw. z art. 74¹ URP umorzył dochodzenie w sprawie możliwości dopuszczenia się przez radcę prawnego K. S. przewinienia dyscyplinarnego mającego polegać na tym, że pod koniec czerwca 2017r. w O., na żądanie klientów J. N. i P. N. nie poinformowała ich o prawdziwym przebiegu sprawy przeciwko K. i L. W. o wydanie nieruchomości, którą J. N. i P. N. zlecili do prowadzenia radcy prawnemu M. B., w którego kancelarii radca prawny K. S. wykonywała czynności zawodowe, to jest – udzielić miała nieprawdziwych informacji, że pozew jest gotowy i zostanie złożony w sądzie, podczas gdy czynności takie nie zostały podjęte do daty wypowiedzenia przez J. N. i P. N. radcy prawnemu M. B. udzielonego mu wcześniej pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy, czyli do dnia 05.03.2019r., co stanowić miało czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 URP w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 (...).

W uzasadnieniu postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał m.in., że skarżący byli klientami r.pr. M. B., a nie r.pr. K. S.. Radca prawny K. S. nie będąc pełnomocnikiem skarżących, nie była w stanie złożyć pozwu w sądzie. Jeżeli miałaby zapewnić skarżących, że pozew zostanie złożony, to odpowiedzialną za stan rzeczy, że tak się nie stało, jest osoba której udzielono pełnomocnictwa. Na podstawie zawartej umowy i udzielonego pełnomocnictwa r.pr. M. B. zobowiązał się do podjęcia określonych działań. Na nim też spoczywał obowiązek poinformowania klientów o stanie sprawy, to jest o fakcie wniesienia pozwu lub udzielenia klientom informacji, że pozew nie został złożony i wyjaśnienia tego przyczyn. Jeżeli zapewniano, że pozew zostanie złożony w sądzie, to za niewywiązanie się z tych zapewnień odpowiedzialny jest radca prawny, który zawarł z klientami umowę o prowadzenie sprawy i posiadał pełnomocnictwo. Radca prawny K. S. przekazując jakiegokolwiek informacje, działała w imieniu i na rzecz r.pr. M. B., jeżeli zatem złożyła jakieś zapewnienie, to r.pr. M. B. odpowiada za wywiązanie się z niego czy usprawiedliwienie przyczyn, z jakich to nie nastąpiło.

Skarżący wnieśli odwołanie od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazali, że w ich ocenie radca prawny K. S. wspólnie i w porozumieniu z Panem B. wzięli 5000 zł i sprawa została „zamieciona” pod dywan. Skarżący nadto podnieśli, że przez okres dwóch lat od chwili kiedy pieniądze zostały wpłacone do kieszeni kancelarii ufaliśmy im i czekaliśmy na wezwanie od Sądu. [...] reszta pieniędzy po prostu przepadła w kieszeni pana B. i pani I.-S..

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) we W. w dniu 26.11.2019r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł od utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia oraz złożył do akt dokumenty w postaci dwóch pełnomocnictw z dnia 28.03.2017r. udzielonych przez skarżących r.pr. M. B., oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 05.03.2019r. skierowanego przez skarżących do r.pr. M. B. oraz pozwu z dnia 27.06.2017r. w sprawie skarżących, w którym jako pełnomocnika skarżących wskazano r.pr. M. B..

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie albowiem postanowienie o umorzeniu dochodzenia było w pełni zasadne. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał prawidłowych ustaleń w niniejszej sprawie oraz słusznych konstatacji zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, które tut. Sąd w pełni podziela i uznaje za własne.

Słusznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że skarżący zawarli umowę z r.pr. M. B. oraz udzieli pełnomocnictw wyłącznie r.pr. M. B.. W związku z powyższym to r.pr. M. B. był pełnomocnikiem skarżących, a nie r.pr. K. S., to z kancelarią r.pr. M. B., a nie r.pr. K. S. skarżący zawarli umowę. Co znamienne, powyższe wydaje się być również oczywiste dla samych skarżących, którzy odstępując od umowy swoje oświadczenie skierowali nie wobec r.pr. K. S. czy też obu radców prawnych, ale wyłącznie wobec r.pr. M. B.. Jeśli zatem r.pr. K. S. miała jakikolwiek udział w opisanej przez skarżących sytuacji, to faktycznie był to jedynie udział w charakterze posłańca r.pr. M. B. i za wszelkie okoliczności, z których zarzuty wywodzą skarżący odpowiedzialność na gruncie dyscyplinarnym może ponosić tylko i wyłącznie r.pr. M. B.. Gdyby skarżący udzieli pełnomocnictwa zarówno r.pr. M. B. oraz r.pr. K. S., to wówczas sytuacja kształtowałaby się odmiennie, ale taki stan rzeczy nie występuje w niniejszej sprawie. Również z przedłożonych przez skarżących pokwitowań wynika, że zostały one wystawione przez r.pr. M. B. prowadzącego indywidualną kancelarię, a nie przez r.pr. K. S.. Tym samym wszelkie twierdzenia skarżących sprowadzające się do tego, że r.pr. K. S. pobrała wynagrodzenie w sprawie i nie podjęła jakichkolwiek działań są kompletnie bezpodstawne. Należy z całą mocą podkreślić, że skarżący zawarli umowę z r.pr. M. B., co do czego sami nie mają wątpliwości (vide oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 05.03.2019r.) i pełnomocnictwa udzielili tylko i wyłącznie temu radcy prawnemu, a nie r.pr. K. S.. Podkreślić przy tym należy, że rozpoznając odwołanie skarżących tut. Sąd bada przedmiotową sprawę jedynie w zakresie ram podmiotowych wynikających z postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, tj. wyłącznie pod kątem zasadności zaskarżonego postanowienia wydanego w przedmiocie zarzutów czynionych wobec r.pr. K. S., a nie względem r.pr. M. B., gdyż działania tego radcy prawnego nie były przedmiotem postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego pod sygn. akt RD 105/19. Innymi słowy uzasadnione rozstrzygnięcie odnosi się wyłącznie do zarzutów czynionych przez skarżących wobec r.pr. K. S., które Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał za bezpodstawne, co zostało podzielone przez tut. Sąd ze względów opisanych powyżej.

Mając na względzie wszystko co zostało przedstawione powyżej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w pkt 1 postanowienia na podstawie art. 74¹ pkt 1 URP w zw. z art. 437 § 1 KPK i art. 465 § 1 i 2 KPK.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1.000,00 zł Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.